

ת"פ 15323/03/15 - מדינת ישראל נגד אשרף אבו זקיקה, אימאן אבו זקיקה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע
ת"פ 15323-03-15 מדינת ישראל נ' אבו זקיקה ואח'

בפני כבוד השופט אליהו ביתן

המאשימה: מדינת ישראל
נגד
הנאשמים: 1. אשרף אבו זקיקה
2. אימאן אבו זקיקה

גזר דין

כללי

1. בטרם שמיעת הראיות הגיעו הצדדים להסדר במסגרתו כתב האישום המקורי שהוגש נגד הנאשמים תוקן והנאשמים הודו בעובדות כתב האישום המתוקן, שאלה עיקריהן -

בין הנאשם 1 לח.ס., קטין יליד 20.10.97 (להלן: "המתלונן"), קיימת היכרות מוקדמת. מספר שבועות לפני המועד הרלוונטי לכתב האישום, הנאשם 1 כעס על המתלונן לאחר שהאחרון שוחח עם נערה. על רקע זה קשרו הנאשמים קשר לחטוף את המתלונן.

בתאריך 26.02.15, סמוך לאחר השעה 22:00, עמדו המתלונן וש.א., קטין יליד 1997, בתחנת אוטובוס בצומת היציאה מפזורת אבו קוידר, על מנת לנסוע לבאר - שבע. הנאשמים הגיעו למקום ברכב מזדה 323, מ.ר. 9189760 (להלן: "הרכב"), הבחינו במתלונן, ביצעו פניית פרסה ועצרו לידו את הרכב. הנאשם 1 נהג ברכב למרות שרישיון הנהיגה שלו נפסל. הנאשם 2 ישב לצדו, כשפניו מכוסים בכאפיה, ואחז בסכין, שלא למטרה כשרה.

הנאשם 1 יצא מהרכב, פנה למתלונן כשהוא כועס עליו בשל השיחה עם הנערה ודרש ממנו לבוא עמו לרכב. המתלונן סירב. אז, הנאשם 2 פנה לש.א. ושאל אותו לפרטיו ולפרטי משפחתו, וש.א. השיב לו כי

הוא והמתלונן אינם מאותה המשפחה. הנאשם 2 הודיע לו כי לנאשם 1 יש בעיה עם המתלונן, שאינה קשורה לש.א., ולאחר שהיא תיפטר הוא ישוחרר והוסיף, כי אסור לש.א. לברוח ולעזוב את המקום. הנאשם 2 אמר את הדברים כשהוא אוחז בסכין, ושם אותה על ידו של ש.א. על מנת להפחידו ולמנוע ממנו לברוח מהמקום או להזעיק את המשטרה.

לאחר סירובו של המתלונן לבוא לרכב עם הנאשם 1, התקרב אליו הנאשם 2 והצמיד את הסכין לגבו, על מנת להניעו להתלוות אליהם לרכב. הנאשם 2 אחז בידו של המתלונן, ואיים עליו שיפגע בו, ידקור אותו ויזמין לו אמבולנס. המתלונן עמד בסירובו, אך בעקבות הצמדת הסכין וחששו מהנאשמים, הוא נכנס לרכב, למושב האחורי.

הנאשם 2 אמר לש.א. שיעלה עמם לרכב, אולם הוא סירב ותירץ כי הוא ממתין לאחיו, והנאשמים עזבו את המקום בנסיעה מהירה ולקחו את המתלונן לשיג ליד ביתו של הנאשם 1 בפזורה. הנאשם 2 המשיך לאחוז בסכין.

במהלך הנסיעה, ש.א. התקשר למתלונן ושאל אותו האם להתקשר למשטרה, והוא השיב בחיוב.

הנאשמים הובילו את המתלונן לשיג, שם ישבו, והנאשם 1 כעס על המתלונן, והורה לו לא לדבר יותר עם הנערה שבמחלוקת. הנאשם 2 ישב עמם כשהוא ממשיך ואוחז בסכין.

לאחר מספר דקות, העלו הנאשמים את המתלונן לרכב, והחלו בנסיעה בפזורה. הנאשם 2 המשיך לאחוז בסכין.

במהלך הנסיעה שוב התקשר ש.א. למתלונן, והנאשם 2 הורה למתלונן לנתק את השיחה, לקח ממנו את הטלפון הנייד שלו וכיבה אותו, ודרש ממנו כסף. והמתלונן מסר לנאשם 2 שטר של 200 ₪ בשל חששו מפניו.

שוטרים שנסעו בניידת משטרה בפזורה עם אור כחול מהבהב, הבחינו ברכב לפי תיאורו של ש.א., בו נסעו הנאשמים והמתלונן. הנאשמים הבחינו בניידת המשטרה ולמרות שהשוטרים כרזו להם לעצור, הנאשם 1 המשיך בנסיעה לכיוון באר שבע, כשהשוטרים אחריו. במקביל, נסעו בכביש שוטרים בניידת משטרתית נוספת, והנאשמים עצרו את הרכב כששתי הניידות חוסמות את דרכם. האירוע נשוא עובדה זו ארך כמספר דקות.

בשלב זה, פשט הנאשם 2 את הכפייה מראשו והסתיר אותה - כשהיא עוטפת את הסכין - מתחת למושב הנוסע ברכב, והניח את הטלפון הנייד של המתלונן על המושב בו ישב.

השוטרים הגיעו לרכב, הוציאו את המתלונן ועצרו את הנאשמים.

2. על יסוד הודאת הנאשמים בעובדות, כאמור, הם הורשעו בעבירות של קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין; וחטיפה, לפי סעיף 369 לחוק העונשין. הנאשם 1 הורשע גם בעבירה של נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] התשכ"א-1961.
3. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי התביעה תעתור להטיל על הנאשמים 18 חודשי מאסר בפועל ופסילת רישיון הנהיגה של הנאשם 1, וההגנה תטען לעונש כהבנתה. עוד הוסכם, כי יוטל על הנאשמים מאסר על תנאי וכל אחד מהם יפצה את המתלונן בסך של 10,000 ₪, ועל הנאשם 1 תוטל פסילת רישיון נהיגה על תנאי.
4. הנאשם 2 צעיר מגיל 21 ובנסיבות יש לקבל עליו תסקיר של שירות המבחן, והצדדים הסכימו כי שירות המבחן יגיש תסקיר גם על הנאשם 1.

תסקירי שירות המבחן

הנאשם 1

בתסקיר שירות המבחן על הנאשם צוינו בין היתר הדברים הבאים -

בן 23, רווק. סיים 12 שנות לימוד. תיאר עצמו כתלמיד בעל הישגים טובים ושלל בעיות משמעת. שלל מעורבות פלילית בקרב בני משפחתו. חודשיים לפני מעצרו בתיק זה הוא שוחרר ממאסר בן שלושה וחצי חודשים על עבירה של סחר בסמים. שלל שימוש בסמים ובאלכוהול.

ביחס לעבירה כאן, הנאשם מתקשה לזהות בעייתיות בהתנהלותו. לדבריו, בעת שהיה במאסר היו שמועות לגביו שהוא "סמוי" ועובד עם המשטרה, והכעס כלפי המתלונן היה קשור לכך שהוא היה אחד מאלה שהפיצו את השמועה. סיפר כי חשש לצאת מביתו על רקע שמועות אלו. הוסיף כי לא היה לו סכסוך שקשור לבחורה. שלל כוונה להתנהגות אלימה מצדו או כוונה לקחת כסף מהמתלונן. ציין כי המתלונן צורך לרעה אלכוהול ו"נייס גאי" וייתכן כי הגיש את התלונה על רקע השפעת סמים. הוסיף כי כיום אין כל טינה בינו ובין המתלונן. אשר לנהיגה בזמן פסילה, ציין, כי חשב שהרישיון שלו שב להיות בתוקף.

שירות המבחן שוחח עם המתלונן. המתלונן שיתף כי הגיע עם משפחתו מהצפון על רקע סכסוך משפחתי ורצון המשפחה להתרחק. סיפר כי הוא והנאשם עבדו יחד בעבר בשטיפת רכבים. לדבריו היה לו קשר ידידותי עם

אחות של חברה של הנאשם, והנאשם התנגד לקשר הזה וביקש ממנו להתרחק ממנה. עוד ציין כי הנאשם ניסה לפגוע בו משום שהוא יודע שהוא מגיע ממשפחה קטנה וחלשה יחסית. מסר כי התקיימה סולחה עם אביו, אך הוא עדיין חשדן ולא נמצא בקשר עם חברים מהמגזר הערבי.

שירות המבחן התרשם כי עדיין קיימת מתיחות בין הצדדים והמתלונן עדיין חושש מהנאשמים.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם נוטה לצמצם ולהפחית ביחס למעורבותו באירוע. הוא אינו מזהה את התנהגותו ככוחנית או אלימה. נוטה לתפוס עצמו כקורבן, ומתקשה לבחון את הכשלים בהתנהגותו. עוד ציין, כי הנאשם נוטה להיגרר אחר אחרים ומעורב בחברה שולית.

שירות המבחן העריך את גורמי הסיכוי והסיכון של הנאשם, ועל אף שהטיל ספק באשר ליכולת של הנאשם להיתרם מהליך טיפולי, המליץ לדחות את הדין בעניינו.

בתקופת הדחייה שולב הנאשם בקבוצה במסגרת שירות המבחן. ציין כי הנאשם לא התמיד להגיע למפגשים, ולחלקם הגיע באיחור ניכר. במפגשים בהם נכח, רוב הזמן שתק, התנהל באופן פסיבי, וניכר כי הוא נמצא במפגשים רק על מנת לקדם את הליכוי המשפטיים.

שירות המבחן חזר על התרשמותו מהנאשם, נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו, והמליץ על ענישה מוחשית של מאסר לא ממושך, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

הנאשם 2

בתסקיר שירות המבחן על הנאשם צוינו בין היתר הדברים הבאים -

בן 19, רווק. תושב הפזורה הבדואית שליד תל שבע. שלושה חודשים לפני מעצרו בתיק הנוכחי סיים לרצות מאסר על מעורבותו בעבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה בהנחת דבר. ציין כי תחילה הוטל עליו מאסר בעבודת שירות, אך משלא עמד בביצוע העבודה, ריצה את יתרת העונש בכלא. מסר כי יתר בני משפחתו מנהלים אורח חיים תקין ושומר חוק. סיים 11 שנות לימוד ללא קשיים מיוחדים. מסר כי בתקופת התבגרותו התחבר לחברה בעייתית שהכיר בסביבת מגוריו, שהשפיעה עליו ואף הובילה, לתפיסתו, להסתבכותו הקודמת בפלילים.

בהתייחס לעבירה, לדבריו יצר קשר עם בן דודו, הנאשם האחר, וביקש ממנו שיסיע אותו

בחזרה מעבודתו לביתו היות והוא נתון בשלילה. במהלך הנסיעה אמר לו הנאשם האחר כי הוא מסוכסך עם המתלונן היות והוא מפיץ עליו שמועות לפיהן הוא מודיע של המשטרה, ומסר לו כי לפני שיסיע אותו לביתו, יאספו את המתלונן, וכולם ייסעו לביתו של קרוב משפחתם שיסייע בגישור המחלוקת ביניהם. תיאר כי בדרך, הנאשם האחר והמתלונן החלו להתווכח ביניהם ולקלל אחד את השני, והמתלונן החל לברוח מהמקום ואז הם החלו בנסיעה, והגיעה המשטרה. לתפיסתו המתלונן משקר כי כועס על הנאשם האחר וכי הוא עצמו אינו קשור לפרשה. הוסיף כי העובדות המתוארות בכתב האישום אינן נכונות משום שהכאפיה היא חלק מפריטי הלבוש שלו, והסכין שנמצאה ברכב אינה שייכת לו והוא לא עשה בה שימוש.

שירות המבחן ציין כי כל ניסיון להעמיק בסיבות שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה זכו להתייחסות שטחית ומקלה, והנאשם הביע עמדה לפיה גורמי החוק והמתלונן מתנכלים לו.

טען כי אינו מכיר את המתלונן היכרות קודמת.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לבחון כשלים בהתנהלותו, כפי שבא לידי ביטוי בנטייתו שלא לשתף פעולה עם שירות המבחן ולטשטש בעייתיות בהתנהגותו.

צוין כי הנאשם השתלב בקבוצה טיפולית. התנהלותו אופיינה בהגעה לא סדירה למפגשים הקבוצתיים, בקשייו לבחון כשלים בהתנהגותו ומוקדי סיכון, ובקשייו להכיר בחלקיו הבעייתיים ובפוטנציאל התנהגותו הפוגענית, והוא לא נרתם להליך הטיפול.

שירות המבחן התרשם כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות דומה ופוגענית מצד הנאשם בעתיד, והמליץ להטיל עליו ענישה מוחשית שתהווה גבול ברור להתנהגותו.

טענות הצדדים

1. המאשימה חזרה על פרטי ההתרחשויות באירוע; טענה לערכים החברתיים שנפגעו ולמידת הפגיעה בהם; ציינה את נסיבות ביצוע העבירות; טענה למדיניות הענישה הנוהגת; וביקשה לקבוע כי מתחם העונש ההולם למעשי הנאשמים נע בין 16 ל- 30 חודשי מאסר בפועל. הפנתה לפסיקה. עמדה על עברם הפלילי של הנאשמים, ועל האמור בתסקירי שירות המבחן ועתרה להטיל על כל אחד מהנאשמים 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי למתלונן בסך 10,000 ₪, ופסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי לנאשם 1.

2. ב"כ הנאשם 1 טענה, כי הנאשם הודה וחסך את העדת המתלונן והקטין הנוסף. הוסיפה, כי הקשר בין

הנאשמים נקשר סמוך לפני ביצוע העבירה. וכי לא היתה לנאשמים כוונה לפגוע במתלונן אלא רק להפחידו. הפנתה לאמור בתסקיר שירות הבחן על מבנה האישיות של הנאשם. ציינה, כי במסגרת ההליך המשפטי, הנאשם לקח אחריות על מעשיו, והוסיפה כי הוא לא החזיק בסכין. עוד ציינה, כי במסגרת ההסדר, כל אחד מהנאשמים הסכים לפצות את המתלונן ב- 10,000 ₪. הדגישה כי האירוע עצמו היה קצר ולא נגרמו למתלונן חבלות. טענה כי המקרים בפסקי הדין שהמאשימה הפנתה אליהם חמורים בהרבה מענייננו, וביקשה לשקול לקבל חוות דעת מהממונה על עבודות השירות.

3. הנאשם 1 אמר כי עשה טעות וכי הוא מבין את חומרת המעשים.

4. ב"כ הנאשם 2 חזרה על נסיבות האירוע. טענה כי עבודות השירות שהוטלו על הנאשם בהליך קודם הופסקו משום שהוא לא הגיע לעבודה עקב פציעה ואשפוז. הפנתה לתסקיר שירות המבחן, והדגישה כי המלצתו העונשית נבעה בעיקר בשל קשיים בהתנהלותו של הנאשם בקבוצה הטיפולית. הוסיפה כי הנאשם בן 20. מאז ששוחרר ממעצרו ועד היום לא נפתחו נגדו תיקים נוספים והוא עמד בנדרש ממנו. טענה, כי תקופת המעצר השפיעה על הנאשם והובילה אותו לתובנות חדשות. הוסיפה כי לאחרונה בתי המשפט נוטים להקל בעונשם של נאשמים המפקידים בקופת בית המשפט את סכום הפיצוי טרם מתן גזר הדין שכן יש בכך כדי להעיד על לקיחת אחריות והבעת חרטה ואמפתיה כלפי המתלונן. עוד טענה, כי הצדדים ערכו סולחה וקיימת חשיבות להותיר את השקט על כנו. הוסיפה, כי לא נגרם למתלונן נזק פיזי. טענה כי יש לאבחן בין חלקם של הנאשמים וציינה כי לנאשם 2 לא היתה היכרות מוקדמת עם המתלונן והוסיפה כי הוא "בגיר קטין". התייחסה לפסיקה שהגישה המאשימה, והפנתה לפסיקה מטעמה. טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 חודשי עבודות שירות ל- 10 חודשי מאסר בפועל. הוסיפה כי יש להתחשב בנסיבותיו של הנאשם ולהעדיף את שיקולי השיקום על פני שליחתו למאסר, וביקשה לשקול להפנות את הנאשם לממונה על עבודות השירות.

5. הנאשם 2 הביע צער על מעשיו ולקח אחריות עליהם.

דין והכרעה

1. הנאשמים הורשעו במספר עבירות. מעשי הנאשמים שביסוד העבירות בוצעו ברצף אחד, הקשר ביניהם הדוק והם כרוכים כולם באותה תכלית עבריינית. בנסיבות, יש לראות בעבירות בהן הורשעו הנאשמים אירוע אחד ולקבוע להן מתחם עונש הולם כולל.

2. המתלונן, צעיר כבן 17 וארבעה חודשים, היה בקשר ידידותי עם אחות חברתו של הנאשם 1. הדבר לא מצא חן בעיני הנאשם 1 והוא ביקש לגרום לכך שהמתלונן לא ידבר יותר עם הנערה. בהזדמנות מסוימת, כאשר הנאשמים נסעו יחד ברכב, בו הנאשם 1 נהג בזמן פסילה, הם הבחינו במתלונן עומד עם אחר בתחנת אוטובוס, וקשרו קשר לחטוף את המתלונן. באיומי סכין הם גרמו לכך שהמתלונן יעלה

לרכבם והם הסיעו אותו לשיג ליד ביתו של הנאשם 1. שם, הנאשם 1 כעס על המתלונן והורה לו לא לדבר עם הנערה. לאחר מכן, הנאשמים הכניסו את המתלונן לרכב והחלו לנסוע בפזורה. במהלך הנסיעה, הנאשם 2 דרש מהמתלונן כסף מזומן והמתלונן חשש ממנו ומסר לו שטר של 200 ₪. ניידת משטרה נסעה בקרבת הנאשמים והשוטרים כרוזו להם לעצור. הנאשמים המשיכו בנסיעה וכעבור מספר דקות דרכם נחסמה על ידי ניידות והם נעצרו.

3. הערכים החברתיים המוגנים בעבירת חטיפה המתבצעת תחת איום הם בין היתר הזכות לחירות, כבוד האדם, שלמות הגוף, ושלוות הנפש. כאן, מידת הפגיעה בערכים אלה משמעותית.

הערכים המוגנים בעבירת החזקת סכין ובעבירת נהיגה תחת פסילה הם בעיקר שלום הציבור ובטחון ושמירת הנפש והגוף. בנסיבות, מידת הפגיעה בערכים אלה הינה ממשית.

4. עבירת החטיפה, באופן כללי, היא עבירה חמורה. העונש הקבוע לצדה - 10 שנות מאסר - מדבר בעד עצמו. מדיניות הענישה ביחס אליה, מחמירה, ואולם, כברוב העבירות, העונש המוטל במקרה מוגדר, מושפע מהמעשה ומנסיבותיו.

5. בע"פ 8196/13 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2014.04.03) המערערים החליטו לחטוף ולהכות את המתלונן שהיה אז קטין, בשל כך שיצר קשר אישי עם אחותו של המערער 1 - גם הוא קטין יליד 1995 - וביקש להמשיך בו. המערערים נסעו לעבר ביתו של המתלונן ברכב שבו נהג המערער 2, יליד שנת 1992. כאשר ראו אותו בקרבת מקום, תפס בו המערער 1 והכניסו בכוח למושב האחורי של הרכב. במהלך הנסיעה היכה בו המערער 1. כאשר הגיעו למקום חשוך וצדדי, המערערים תקפו את המתלונן והפילו אותו. המערער 1 דרך על חזהו והכה אותו באמצעות אבן בראשו ומתחת לעינו. רק לאחר שעבר במקום כלי רכב נוסף ניצל המתלונן את ההזדמנות ונמלט מן המקום. המערערים הורשעו בעבירות של חטיפה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש נע בין שנת מאסר בפועל לארבע שנות מאסר בפועל, והטיל על כל אחד מהם **שנת מאסר בפועל**, עשרה חודשי מאסר על תנאי ופיצוי בסך 4,000 ש"ח למתלונן.

בית המשפט העליון דחה את הערעור וקבע -

"העבירות שבהן הורשעו המערערים הינן עבירות אלימות קשות, שננקטו כלפי המתלונן אך כיוון שביקש ליצור קשר אישי עם אחותו של המערער 1, והותירו את רישומן במתלונן, שהיה אז קטין. **העבירות נגועות לא רק באלימות קשה, אלא גם בתפיסות של שליטה וכפייה, שלא ניתן להשלים עמן, אף ואולי במיוחד, כאשר מביאים בחשבון את העובדה שנבטו אצל המערערים בהקשר חברתי מסוים.** בית משפט זה ציין לא אחת, כי "פשע בשל 'כבוד המשפחה' לא יינקה, וכי אין בנורמות שנשתרשו במגזר זה או אחר כדי להפחית מחומרתן" (ע"פ 5459/12 אבו טיר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה א' לדברי השופט א' רובינשטיין (30.7.2013)). ראו גם: ע"פ 6313/11 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 27 (1.12.2013)). המקרה שבפנינו מוכיח כי לעבירות מסוג זה יכולים ליפול קרבן לא רק נשים, אלא גם גברים, ובשני המקרים אין להשלים עמן... על כך יש להוסיף כי מכל

מקום העבירות שבהן הורשעו המערערים הן עבירות חמורות ביותר, שלצידן נקבעו בחוק עונשים המשקפים זאת (עשר שנות מאסר בעבירת החטיפה ושש שנות מאסר בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות בצוותא). בנסיבות אלה, כפי שציינה גם באת-כוח המדינה, דומה שכל הנסיבות לקולא כבר הובאו בחשבון בגזרי הדין של בית המשפט קמא, ואין מקום לכל הקלה נוספת המבוססת עליהן."

בת"פ 51749-10-13 מדינת ישראל נ' ג'בר וחידי (פורסם בנבו, 2014.08.26) הנאשם התגורר בשכונת למתלונן ובעקבות סכסוך שנתגלע ביניהם הגיע הנאשם לפנות בוקר לבית אמו של המתלונן. משלא מצא במקום, קילל את אמו ואיים כי יהרוג אותה. בהמשך היום, בשעות אחר הצהריים, פגש הנאשם במתלונן ובסמוך לאחר מכן הצטרפו לנאשם ארבעה אחרים אשר אחזו במתלונן והכניסוהו בכוח - תוך שמי מהם הכה אותו באגרופ בראשו ובעט בו - למושב האחורי ברכב שהיה בשימוש של הנאשם. הנאשם נהג את הרכב לתחנת דלק כששניים אחרים ישבו לצד המתלונן, ובהגיעם לתחת הדלק הוציאו את המתלונן מהרכב, אחד מהם שלף סכין והם הכו את המתלונן בחוזקה בכל חלקי גופו. בשעה ששני עוברי אורח התקרבו למקום, נמלטו חברי החבורה ברכב והותירו את המתלונן שוכב ומדמם על הקרקע. כתוצאה ממעשים אלה איבד המתלונן את הכרתו, נחבל בשוקיו, סבל מנפיחות בצד הימני של ראשו ומנפיחות בצקתית ושטפי דם בעינו הימנית, בגינם נזקק לטיפול רפואי ואושפז בבית חולים. הצדדים הסכימו כי המאשימה תעתור לעונש של 20 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי ציין כי "בחינת רמת הענישה המקובלת מלמדת כי מתחם הענישה בעבירות דומות נע בין מספר חודשי מאסר בודדים בפועל לבין 3 שנות מאסר בפועל.. בהתחשב בנסיבות ביצוע העבירה דן וברמת הענישה האמורה, סבורני כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין 12 ל-34 חודשי מאסר לריצוי בפועל. והטיל על הנאשם **15 חודשי מאסר בפועל** בגין עבירות החטיפה והתקיפה.

6. פסקי הדין אליהם הפנתה התביעה בטיעוניה לעונש אינם מתאימים לענייננו, שכן, המעשים והנסיבות שם חמורים מאלה שכאן.

בת"פ 33409-07-11 מדינת ישראל נ' עודה, דובר בנאשמים שהורשעו בעבירה של נסיון חטיפה אחד מהם הורשע גם בעבירה של קשירת קשר, והם נדונו, במסגרת הסדר טיעון, ל-18 חודשי מאסר (שכלל הפעלת מאסר על תנאי בן 10 חודשים ששישה מהם במצטבר) ול-36 חודשי מאסר. לפי עובדות כתב האישום, הנאשם העיקרי קשר לחטוף את המתלוננת שהיתה בעבר ארוסתו, על רקע בריחתה מביתה. במסגרת הקשר הוא השיג בעזרת הנאשמים האחרים את כתובתה, והם נסעו אליה לביתה. לאחר שהאחרים גרמו למתלוננת לצאת אליהם, הגיח הנאשם 1 לכיוונה ואחז בידיה בזמן ששני האחרים הרימו את רגליה, והשלושה גררו אותה בעודה צורחת ובוועטת אל הרכב וניסו להכניסה אליו בכח. לאחר שהשתחררה מאחיזתם בעזרת שכנים, רץ אחריה הנאשם 1 ומשך אותה עד שנפלה ארצה, וכתוצאה נגרמה לה חבלה בידה.

ובת"פ 49304-11-12 מדינת ישראל נ' סבלו, דובר בנאשם שהואשם בתקיפת אחר ואותו אחר היה אמור להעיד נגדו כעד תביעה. הנאשם הגיע למקום עבודתו של האחר ואיים עליו שלא יתייצב בבית המשפט והאחר, בשל פחדו מהנאשם, לא התייצב לעדותו. בנוסף, במועד אחר, הנאשם חטף את

האחר, בכך שהורה לו להיכנס לרכב בו היה עם שניים נוספים, והכניס אותו בכך לרכב יחד עם האחרים, הסייע אותו לחורשה והודיע לו כי הוא קונס אותו בשל היותו מלשן, איים עליו שישחט את בנו ודקר אותו בידו ובגבו, מספר פעמים, באמצעות אולר. הוא נדון ל- 30 חודשי מאסר.

7. חטיפת המתלונן לא תוכננה על ידי הנאשמים מראש. הוא נקרה בדרכם ואז הם החליטו לחטוף אותו. אולם האירוע בכללו נמשך זמן מה ובמהלכו יכלו הנאשמים להתעשת ולחדול ממעשיהם והם לא עשו זאת.

הנאשמים פעלו יחד להוציא את מזימתם אל הפועל וכל אחד מהם תרם את תרומתו. אמנם, הנאשם 1 הוא זה שהכיר את המתלונן, כעס עליו והיה בעל הענין בחטיפתו, ויש להניח שהוא שיזם את החטיפה, ובנוסף, הוא זה שנהג ברכב בזמן פסילה. אולם, הנאשם 2 לא טמן את ידו בצלחת. הוא היה מעורב פעיל בחטיפת המתלונן. הוא זה שאחז סכין. הוא זה שאיים על המתלונן באמצעות הסכין. הוא אחז בסכין בזמן שהותם המשותפת במהלך החטיפה. והוא זה שדרש מהמתלונן כסף. במבט כולל, אין מקום לאבחן בין חומרת מעשי הנאשמים לענין העונש.

הנאשמים לא פגעו במתלונן פיזית, אולם, יש להניח שחטיפתו באיומי סכין בשעת לילה והסעתו מהמקום בו הוא היה מבלי שהוא יודע מה יעלה בגורלו, היו כרוכות באימה וחרדה.

ברקע מעשי הנאשמים, רצונו של הנאשם 1 לגרום לכך שהמתלונן יפסיק את קשריו הידידותיים עם נערה מסוימת.

8. מעורבות הורים או בני משפחה אחרים בקשר זוגי מתרקם של בן משפחתם - במיוחד הקטין - עם אחר, וניסיון למנוע קיום או המשך קשר שנראה בעיניהם כלא מתאים, הם דברים מוכרים, המתקיימים ברמה כזו או אחרת בחברות שונות. בנסיבות מסוימות הם ביטוי חיובי לאחריות הורית. הדברים אמורים במעורבות חיובית, שמקורה בדאגה כנה לטובת בן-המשפחה, הנעשית מתוך שיח, שיתוף פעולה ושכנוע. אולם, כאשר המעשים באים לדכא את החופש של המעורבים לבחור את דרכם, או שהם חסרי פרופורציה ביחס לטיב הקשר ולמשמעותו, או שהם כרוכים באיומים, אלימות, סחיטה וכיוב' מעשים פליליים, אין להצדיקם בשום אופן, בכלל ובפרט כ"התנהגות מסורתית מקובלת".

כאן, מעמדו של הנאשם 1 ביחס לנערה וטיב הקשר הנטען בין המתלונן לנערה - ידידות ו"דיבורים" - רחוקים מלהצדיק מעורבות כלשהי בחייה הפרטיים של הנערה, כל שכן בחייו הפרטיים של המתלונן. חטיפת המתלונן תוך איומי סכין, הסעתו למקום אחר והטלת איסור עליו לדבר עם הנערה, נמצאים

הרחק הרחק מקו הגבול של המעורבות הלגיטימית, והם פסולים מכל וכל.

לצד נתוני החומרה, יש לקחת בחשבון לעניין העונש את הדברים הבאים-

- הנאשמים לא פגעו פיזית במתלונן ומתוך התפתחות הדברים ניתן גם להניח כי מלכתחילה הם לא התכוונו לפגוע בו פיזית.
- המתלונן הוסע מרחק קצר יחסית מהמקום בו הוא היה.
- החטיפה כולה ארכה זמן קצר ובמהלכה לא נשקפה סכנה למתלונן.

9. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש שיוטל על הנאשם; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; אני קובע כי מתחם העונש ההולם למעשי הנאשמים נע בין 6 ל- 18 חודשי מאסר בפועל.

10. בהתחשב בטיב מעשי הנאשמים, ברקעם, בתפיסות הנאשמים ובאופן בו הנאשמים התייחסו למעשיהם בפני שירות המבחן, נראה שיש צורך בהרתעת הנאשמים מפני ביצוע עבירות אלימות דומות.

11. בגזירת עונשם של הנאשמים אני מביא בחשבון את גילם הצעיר; את עברם הפלילי; את העובדה שכל אחד מהם היה רק פעם אחת במאסר, לתקופה קצרה; את הודאתם - על משמעויותיה; את הפגיעה הצפויה להם ולמשפחתם ממאסרם; את ה"סולחה" שערכו הצדדים; ואת סכום הפיצוי המשמעותי למתלונן, שכל אחד מהם לקח על עצמו במסגרת הסדר הטיעון.

12. בהתחשב בכל האמור, אני דן את הנאשמים לעונשים הבאים:

הנאשם 1

א. 10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלונן פיצוי בסך 10,000 ₪.

ד. פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך שנה.

ה. 6 חודשי פסילה על תנאי מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה, למשך שנתיים.

עמוד 10

הנאשם 2

א. 10 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. אני מחייב את הנאשם לשלם למתלונן פיצוי בסך 10,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום

ניתן היום, ט"ז אלול תשע"ו, 19 ספטמבר 2016, בהעדר הצדדים.